

2. Айзенберг Я.Є. Методологія , інформатика та інженерне забезпечення точного землеробства в Україні / Я.Є. Айзенберг. – Вісник аграрної науки. – 2002. – №1. – С.22-28

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ФАКТОРИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Колесник І. В, магістр

Миколаївський національний аграрний університет

Сільські території є соціально-просторовими утвореннями, що поєднують організаційні, виробничо-господарські, соціально-економічні та природно-ресурсні складові через сукупність виконуваних ними функцій та забезпечують багатогалузевий розвиток й створюють життєве середовище населення.

Всебічний аналіз соціально-економічних показників сільських територій дає змогу відзначити характерні тенденції, які мають визначальний вплив на розвиток сільської місцевості з її об'єктами соціальної та комунальної інфраструктури. Параметри розвитку сільських територій напряду залежать від становища аграрного виробництва на даній місцевості, адже векторність функціонування сільськогосподарської галузі, рівень інтенсифікації виробництва впливають на розширення (скорочення) трудових робочих місць, на стан соціально-культурного облаштування сіл, розвиток комунального забезпечення населених пунктів [1].

У загальному розумінні всі чинники, що визначають умови та потенційні можливості розвитку сільських територій, можна розділити на чотири групи:

1. Чинники соціально-економічного розвитку, пов'язані з сільським населенням, його культурою та способом розселення, рівнем зайнятості сільських жителів та їх доходів, їх соціальним забезпеченням, забезпеченням умов проживання та інфраструктурною сферою.

2. Чинники виробничо-економічного розвитку, пов'язані з рівнем розвитку сільськогосподарського виробництва та його станом в умовах ринку, розвитком інших видів виробництва та сфери послуг, особливо постачання виробництва та торгівлі виробленою продукцією (регіональний маркетинг).

3. Чинники інституційних перетворень, пов'язані з відносинами володіння, розпорядження та користування земельними, водними ресурсами, об'єктами виробництва, інфраструктури та іншими, які беруть участь у системі багатофункціонального розвитку сільських територій, пов'язані з організацією влади і управління на місцях, в регіонах та країні загалом.

4. Чинники збереження природної, культурної та духовної спадщини, пов'язані з об'єктами природи (земельними, водними та іншими природними ресурсами) багато в чому визначають можливості та економічну цінність території, а також усім іншим, що становить історію країни та представляють інтерес як для сьогодення, так і для наступних поколінь [2].

Поліпшення соціального та економічного становища на селі вимагає, насамперед, дослідження регіональних особливостей, умов ведення сільськогосподарського виробництва, можливостей здійснення комплексних перетворень в аграрній сфері.

Сталий розвиток сільських територій розглянуто як розвиток, який породжує економічне зростання, справедливо розподіляє його результати та віддає пріоритет виробленню інтегральної системи цінностей, що поширюється на кожного громадянина, розширює його можливості й забезпечує участь в ухваленні рішень, що впливають на його життя. Узагальнено умови та потенційні можливості розвитку сільських територій. Досягнення сталого розвитку сільських територій як урівноваженого стану можливо в поєднанні системної трансформації суспільно-економічних взаємовідносин управлінських рішень, які забезпечують економічний прогрес розвитку даної території, соціальний добробут її жителів.

Інформаційні джерела:

1. Славов В.П. Економіко-енергетична система сталого розвитку сільських територій / В. П. Славов, О. В. Коваленко // Вісник аграрної науки. - 2007. - № 9. - С. 68-71.

2. Руснак А. В. Функції, завдання, чинники функціонування та сталого розвитку сільських територій - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/nppdaa/4.2/244.pdf>.

ЕКОНОМІЧНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ

Косевич К. В., здобувача вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

Формування необхідного рівня та умов розвитку аграрної сфери економіки України знаходить реалізацію в економічній політиці держави. Останню розглядають як систему спеціально розроблених і реалізованих заходів впливу на господарські процеси, які відбуваються в національному господарстві, з метою надання їм визначеної спрямованості розвитку. Економічна політика реалізується через відповідні інструменти, використання яких спрямоване на досягнення економічною системою суспільства визначених цілей, забезпечення необхідного режиму її функціонування.

Державне регулювання аграрної сфери економіки являє собою процес впливу на її розвиток доповненням стимулів ринкового механізму і створенням за рахунок цього можливості суб'єктам господарювання здійснювати прибуткову діяльність, покращувати свої конкурентні позиції [1, с. 119].

Державне регулювання аграрної сфери економіки являє собою сукупність економічних, організаційно-правових і соціальних заходів економічної політики держави, спрямованих для створення ефективного та стабільно-зростаючого розвитку мультифункціонального сільського господарства з метою